

GEORGIË

Diana Anphimiadi

VERSOPOLIS

POËZIECENTRUM

1982

GEORGIË

Diana Anphimiadi

Nederlandse vertaling

Ingrid Degraeve

Engelse vertaling

Natalia Bukia-Peters and Victoria Field (The accused),

Leigh Morris (Conspiracy theory),

Ekaterine Machitidze (Good Friday),

Manana Matiashvili (Mariupol),

Natalia Bukia-Peters and Dr. Alyson Hallett (War, Editing),

Natalia Bukia-Peters and Jean Sprackland (Loss, Medusa)

VERSOPOLIS

POËZIECENTRUM

Diana Anphimiadi

Diana Anphimiadi

9	Schuldig
10	The Accused
11	დამნაშავე
12	Complottheorie
14	The Conspiracy theory
16	შეთქმულების თეორია
18	Goede Vrijdag
19	Good Friday
20	წითელი პარასკევი
21	Marioepol
22	Mariupol
23	მარიუპოლი
24	Oorlog
25	War
26	ომი

27	Redigeren
28	Editing
29	რედაქტირება
30	Verlies
31	Loss
32	კარგვა
33	Medusa, de Gorgo
34	Medusa, de Gorgo
35	მედუზა-გორგონა
36	Band
37	Bond
38	კავშირი
39	Een slang in de tuin
40	Snake in the Yard
41	გველი ეზოში

Schuldig

Hij is schuldig omdat hij stierf,
stierf in een omgewoeld bed,
met zijn hoofd schuin,
en godbetert, met een open mond. Schande!
Hij ruimde de kamer niet eens op,
deed niet eens de vaat,
zelfs de asbak liet hij vol peuken staan,
en wat met al dat stof op de rekken?
Hij wiste de foto's op zijn telefoon niet,
ook niet de gênante,
ook niet de berichten.
En zomaar naakt doodgaan –
Schande!
Hij verzoende zich niet met zijn vrouw,
vereffende zijn schulden niet,
of zijn leningen en kredieten,
hij bezorgde de burens het onderhoudsgeld voor de lift niet,
of het bedrag voor het slot op de ingang tot het gebouw,
ook maaide hij het gazon niet,
had hij de was maar gedaan,
of van de waslijn gehaald.
Hij bakte niets van zijn carrière,
zette geen start-up op,
ontpopte zich niet tot blogger of influencer.
Hoe verzin je het om zo dood te gaan,
wat zullen de mensen wel niet zeggen?
Hoezo schaamt hij zich niet?
Hij had zich op z'n minst kunnen scheren
of zijn haar kunnen kammen,
voordat hij murw geslagen zou doodgaan
van de pijn,
's nachts en moederziel alleen.

The Accused

This man's accused of dying.
He died in a dishevelled bed,
his head lolling to one side and, oh my God,
he died with his mouth hanging open. Shame on him.
He didn't get round to tidying his room,
and left the dishes dirty.
Imagine, even his ashtrays are overflowing with dog ends.
Oh, and those shelves are thick with dust.
He forgot to erase the photos on his phone,
and, this is awkward to mention,
some of those messages.
How could he just die like that, naked?
How utterly disrespectful.
Shame on him.
He didn't make amends to his girlfriend,
nor pay his debts,
or sort out his credit or loans.
He still owes his neighbour for repairing the lift
and the lock on the door to the block.
He could at least have got his washing done,
and when it was dry, taken it in off the line.
He failed to climb the ladder in his profession,
he didn't attract investment in a start-up,
never became a blogger or an influencer.
How could he bring himself to die like this?
What will people think?
Why isn't he ashamed?
He could at least have had a shave
and run a comb through his hair before he died,
beaten and in pain,
alone at night.

დამნაშავე

დამნაშავეა, რომ მოკვდა,
მოკვდა არეულ საწოლში,
თავი გვერდზე გადააგდო და, ღმერთო ჩემო,
პირღია მოკვდა. რა სირცხვილია!
არც ოთახი მიაწესრიგა,
არც ჭურჭელი დარეცხა,
წარმოიდგინე, საფერფლეც კი სავსე დატოვა,
და ეს მტვერი თაროებზე?
არც ფოტოები წაუშლია ტელეფონიდან,
ისეთი, ცოტა უხერხული,
არც წერილები,
ან ეს შიშვლად სიკვდილი,
რა უპატივცემულობაა,
რა სირცხვილია!
არც ცოლს შეურიგდა,
არც ვალები გადაიხადა,
ან განვადება და კრედიტი,
არც მეზობელს ჩაუტანა ლიფტის ფული,
სადარბაზოს საკეტის ფული,
არც გაზონები გადაკრიჭა,
სარეცხი მაინც გაერეცხა
ან თუ გამრა, შემოეტანა.
არც პროფესიულ წარმატებას მიაღწია,
არც სტარტაპერი გახდა,
ბლოგერი ან ინფლუენსერი,
მაინც როგორ უნდა მოახერხო ასე სიკვდილი,
რას იფიქრებენ?
როგორ არ შერცხვა?
წვერი მაინც გაეპარსა,
თმა დაევარცხნა,
სანამ ნაცემი მოკვდებოდა
ტკივილისგან,
ღამით და მარტო.

Complottheorie

Kinderen bestaan niet,
ze zijn een optische illusie
– als je door een traan kijkt,
lijkt alles klein en schattig,
ze bestaan niet, het is de grootste leugen ooit
door volwassenen verzonnen,
als verklaring voor hun snode plan –
alsof iemand honger heeft, alsof iemand angstig is,
alsof iemands wangen rood kleuren van de kou.
Ze bestaan niet, kom maar op met een andere verklaring
voor ijs dat echt lijkt,
voor een plastieken strijkijzer dat echt lijkt,
voor een dwergpoedel die echt lijkt,
voor glijbanen van slechte kwaliteit,
voor schreeuwerige verjaardagen,
voor half opgegeten aardbeien op de taarten,
voor karamel die tussen de tanden blijft kleven.
Kinderen bestaan niet,
bouwheren bouwen mensen,
je kunt ze bijna overal neerzetten,
een vergunning hoeft niet langer,
ze zetten ze eindeloos neer,
er zijn miljoenen boeken met plannen en ontwerpen voorhanden;
ook het bouw materiaal is makkelijk te vinden.
Ze zijn bestand tegen
tornado's van deadlines,
tegen de vlammenzee van openstaande facturen,
ze blijven staan in de regen die echt lijkt,
in de sneeuw die echt lijkt,
ze staan daar te staan,
ze smelten, krimpen, verdwijnen,
ze zitten bij zichzelf op schoot,
en met een zachte, vertederende stem vol verlangen
fluisteren ze:

Moeder, ik wil een frambozenlolly,
Moeder, ik wil een frambozenlolly,
Moeder, toe.

Kinderen bestaan niet, dat is een leugen,
hoe zouden kinderen in de echte wereld
echt kunnen bestaan?

Conspiracy theory

Children don't exist,
in reality it's an optical illusion
– when you look through a teardrop,
everything seems tiny and pretty,
they don't exist, it's the greatest lie of all,
fabricated by grown-ups,
somehow to justify their devious plan –
as if someone is hungry, as if someone is scared,
as if someone's cheeks redden in the cold.
They don't exist; justify for some other reason
life-like ice-cream,
a life-like plastic iron,
a life-like toy poodle,
bargain-basement slides,
boisterous birthdays
nibbled strawberries from gateaux
gluey caramel in teeth.
Children don't exist,
Builders build people,
they can be put anywhere now,
a permit is no longer needed,
they build, nonstop they build,
in a million books you see the plan and diagrams,
the materials are also available.
They build and make stand, they too are standing,
they evade storms of deadlines,
they shrivel in the burning heat of taxes,
they stand in the life-like rain
in the life-like snow,
they stand and stand,
they thaw, flow, recede,
they sit on their own laps
and in a shrill, sweet, pining voice
they whisper:

'Mummy, buy me a raspberry Chupa Chups,
Mummy, buy me a raspberry Chupa Chups,
Mummy, please buy me'

Children don't exist, it's a lie,
how could it be in the real world
that children really did exist?

შეთქმულების თეორია

ბავშვები არ არსებობენ,
სინამდვილეში, ეს ოპტიკური ილუზიაა
– როცა ცრემლის წვეთში გაიხედავ,
ყველაფერი პატარა და ლამაზი მოჩანს,
არ არსებობენ, ყველაზე დიდი ტყუილია,
რაც უფროსებმა გამოიგონეს,
რომ რამენაირად გაამართლონ მზაკვრული გეგმა –
ვითომ ვინმეს შია, ვითომ ვინმეს ეშინია,
ვითომ ვინმეს სიცივეში ლოყები უწითლდება.
არ არსებობენ, რამე სხვა მიზეზით გაამართლეთ
ნამდვილივით ნაყინი,
ნამდვილივით პლასტმასის უთო,
ნამდვილივით ჯუჯა პუდელი,
უხარისხო სასრიალოები,
მყვირალა დაბადებისდღეები
ტორტების დაკბეჩილი მარწყვები
კბილებში გაწებილი კარამელი.
ბავშვები არ არსებობენ,
ადამიანებს მშენებლები აშენებენ,
უკვე ყველგან შეიძლება მათი ჩადგმა,
ალარაა ნებართვა საჭირო,
აშენებენ, განუწყვეტლად აშენებენ,
მილიონ წიგნში ნახავ გეგმას და ნახაზებს,
მასალაც იშოვება.
აშენებენ და დგამენ, ისინიც დგანან,
დედლაინების ქარიშხლებს იგერიებენ,
გადასახადების ხვატი აშრობთ,
დგანან ნამდვილივით წვიმაში
ნამდვილივით თოვლში,
დგანან, დგანან,
დნებიან, იღვეიან, პატარავდებიან,
საკუთარ თავს კალთაში უსხდებიან
და წვრილი, საყვარელი, მონატრებული ხმით
ეჩურჩულებიან:

– დედა, მიყიდე ჟოლოს ჩუპაჩუპსი,
დედა, მიყიდე ჟოლოს ჩუპაჩუპსი,
დედა, მიყიდე რა

ბავშვები არ არსებობენ, ტყუილია,
როგორ შეიძლება, ნამდვილ სამყაროში
მართლა არსებობდნენ ბავშვები.

Goede Vrijdag

- De tas van een dertienjarige jongen – pennen, schriften, talloze nutteloze spullen,
 Een boek van een dertienjarige jongen – aantekeningen, krabbels, gekke snorren op schrijversportretten,
 Een wit t-shirt van een dertienjarige jongen – een stoer opschrift, een beroemde voetballer,
 De kamer van een dertienjarige jongen – rommelig, rondslingerende kleren op een stoel, chocoladewikkels onder
 het bed, verkruimelde chips op de tafel,
 Het internetprofiel van een dertienjarige jongen – games, berichten aan een meisje uit een hogere klas,
 onbeantwoord,
 De jaszakken van een dertienjarige jongen – je vindt er alles terug wat je nooit zocht,
 Het hart van een dertienjarige jongen – in de ban van angst, liefde en complexen,
 Het gezicht van een dertienjarige jongen – een inmiddels prontere neus, hier en daar uitslag,
 De schoenen van een dertienjarige jongen – met versleten zolen van het vele rond dwalen,
 Het haar van een dertienjarige jongen – halfhang en in de war,
 Het hoofd van een dertienjarige jongen – vol gepieker,
 De pet van een dertienjarige jongen
 De pet van een dertienjarige jongen
 De pet van een dertienjarige jongen

Good Friday

- A thirteen-year-old boy's backpack, bits and pieces in it;
A thirteen-year-old boy's book: notes, scribbles and authors with silly moustaches.
A thirteen-year-old boy's T-shirt, a punny slogan or a soccer player's image on it,
A thirteen-year-old boy's room, scattered: heaps of clothes, chocolate wrappers under the bed and a table-top
of crumbled chips.
A thirteen-year-old boy's web profile: games and messages to a senior girl, unreplied.
A thirteen-year-old boy's pockets: full of unthinkable things.
A thirteen-year-old boy's heart: overwhelmed with fear, and love, and complexes.
A thirteen-year-old boy's face: his nose, suddenly bigger, rashes sparsely distributed on the skin.
A thirteen-year-old boy's shoes, slightly uneven soles, worn out of wandering.
A thirteen-year-old boy's hair, kind of longer than usual, disheveled, and
A thirteen-year-old boy's head full of worries.
A thirteen-year-old boy's hat.
A thirteen-year-old boy's hat.
A thirteen-year-old boy's hat.

ნითელი პარასკევი

- 13 წლის ბიჭის ჩანთა – კალმები, რვეულები, ათასი უსარგებლო ხარახურა,
 13 წლის ბიჭის წიგნი – მინაწერები, ნაჩხაპნები, მწერლების სასაცილო უღვაშები,
 13 წლის ბიჭის თეთრი მაისური – რამე ჭკვიანური წარწერა, საყვარელი ფეხბურთელი,
 13 წლის ბიჭის ოთახი-არეული, სკამზე დახვავებული სამოსი, საწოლქვეშ მოკოლადის ქაღალდები,
 მაგიდაზე ჩიპსების ნამცეცები,
 13 წლის ბიჭის ინტერნეტპროფილი – თამაშები, უფროსკლასელი გოგოსთვის მიწერილი უპასუხო წერილები
 13 წლის ბიჭის ქურთუკის ჯიბეები – ყველაფერს იპოვი, რაც არ გიძებნია,
 13 წლის ბიჭის გული – სავსე შიშით, სიყვარულით, კომპლექსებით,
 13 წლის ბიჭის სახე – ოდნავ მოზრდილი ცხვირი, ალაგ-ალაგ გამონაყარი,
 13 წლის ბიჭის ფეხსაცმელი-ძირდალეული, ცოტა მობრეცილი, სად აღარ უვლია,
 13 წლის ბიჭის თმა – ოდნავ მოზრდილი, აჩეჩილი,
 13 წლის ბიჭის თავი – გატენილი ათასი საფიქრალით.
 13 წლის ბიჭის ქუდი
 13 წლის ბიჭის ქუდი
 13 წლის ბიჭის ქუდი

Marioepol

- De leerkracht van mijn lagere school
- Aanwezig
- De bloemenverkoper van de straat hiernaast
- Aanwezig
- De celliste met pijn in haar schouder
- Aanwezig
- Mijn eerste lief
- Aanwezig
- De drie kinderen van mijn naaste buur
- Hebben het overleefd
- De banketbakker bij wie ik als ontbijt vatrosjki koop
- Gewond
- De buurjongen die zijn muziek altijd hard zet
- Heeft op een mijn getrapt
- Het meisje met groene ogen dat stilletjes gedichten schrijft
- Wie roept daar vanonder het puin?
- Mijn moeder
- Aanwezig
- Mijn vader
- Gesneuveld, we vinden zijn lichaam niet terug
- De stad
- Aanwezig, maar door rook geteisterd
- Jouw kinderen?
- Nog niet geboren

Mariupol

- My primary school teacher?
- Yes
- A flower seller next street?
- Yes
- A cellist girl with injured shoulder?
- Yes
- My first boyfriend?
- Yes
- Those three kids of our neighbor?
- Survived.
- A baker I used to buy Vatrushki for my breakfast?
- Wounded.
- A boy from the neighborhood always listening to loud music?
- Was mined.
- A green-eyed girl secretly writing poems?
- ...Who is that... screaming under the ruins?
- My mum?
- Yes.
- My dad?
- The body not found yet.
- The city?
- Still standing, though in smoke.
- And your children?
- Will never be born.

მარიუპოლი

- ჩემი დაწყებითი კლასის მასწავლებელი
- არის
- ყვავილების გამყიდველი მეზობელი ქუჩიდან
- არის
- მხარნატკენი ჩელისტი გოგო
- არის
- ჩემი პირველი შეყვარებული
- არის
- კარის მეზობლის სამი ბავშვი
- გადარჩნენ საფრთხეს.
- მეფუნთუშე, რომლისგანაც ვყიდულობდი ჩემს ვატრუშკებს
საუზმისათვის
- დაჭრილია
- მეზობლის ბიჭი, მუსიკას რომ ხმამაღლა უსმენს
- ნალმზე აფეთქდა
- მწვანეთვალეა გოგო, ჩუმად რომ წერდა ლექსებს
- ნანგრევებიდან ვისი ხმა ისმის?
- დედაჩემი
- არის
- მამაჩემი
- გარდაიცვალა, ვერ ვნახეთ გვამი.
- ქალაქი
- არის, მაგრამ კვამლში
- შვილები?
- არ დაიბადებიან

Oorlog

Bij het slapengaan klapt moeder de luiken stevig dicht,
zo kunnen de straatkatten mijn slaap niet verstoren,
ze sluit de gordijnen, legt munt en lavendel naast mijn hoofd,
slaat wriemelende insecten dood op de muren,
drijft schaduwen de kast in en duwt die stevig dicht,
ze drukt een kus op mijn wang en stapt uit de kamer.

De stoel dommelt in slaap, de bank volgt, en dan de wereldkaart, de tafel,
de flonkerende steen in de gebroken haarspeld,
in een notitieboek de notitie, de notitie in een opstel
dat ik morgenochtend zal afwerken,
in het sprookjesboek vallen ook alle monsters in slaap,
zelfs het gefluister van mijn ouders deemstert weg.

Alleen mijn geliefde lappenpop slaapt niet,
het doet er niet toe dat ze naast me ligt, rustig en volgzaam,
het doet er niet toe dat ik mijn deken over haar heen sla,
haar lekkere pap voer, melk laat drinken, het gezicht schoonwas,
haar blik laat me niet los, ze staart me aan,
streng en scherp.

Overdag is ze gewoon een pop, met een bol buikje,
ik zing voor haar, geef haar kusjes, stop haar in bad en trek haar kleertjes aan,
ik knip haar nagels en haar met een schaartje zodra ze te lang worden,
het doet er niet toe dat ik al groot ben, ik krijg niet genoeg van haar,
overdag is ze gewoon een pop, maar 's nachts
lijkt ze om mijn lichaam te vragen.

Dan word ik iemand helemaal anders
– een meisje uit een tehuis
dat zonder haar geliefde pop is weggevlogen,
en ook haar slofjes moest achterlaten
en al de rest
want mijn vader blies alles op,
want mijn vader blies alles op.

War

At night, mother shuts the shutters
tight so the stray cats can't disturb my sleep.
She draws curtains, puts mint and lavender near my head,
squashes squirming moon-aphids on the wall,
shoos shadows into the wardrobe, shuts the door
tight, plants a kiss on my cheek then leaves.

A chair falls asleep, then an armchair, a map, a table,
a shiny stone in a broken hairclip,
note in a notebook and mini-essay
(the one I promised to finish by tomorrow)
and all the monsters in books fall asleep too.
Not even the whispers of parents can be heard.

Only my adored wool doll stays awake.
It's not a big deal that she lies next to me, quietly, obediently.
Not a big deal that I cover her with my blanket,
that she was fed porridge, given milk, had her face washed.
She doesn't take her eyes off me.
She stares and her stare is strict and scratchy.

During the day she's an ordinary doll with a plump tummy.
I sing to her, kiss her, wash her and change her dresses,
cut her nails and hair with scissors when they grow.
It doesn't matter if I've grown up, I am not bored.
During the day she's an ordinary doll
but at night she needs my body

and I change radically,
a girl from a shelter
who flies away
without her favourite doll
who can't take her tiny slippers with her
or anything else
because her father blew it up.
Her father blew it up.

ომი

სალამობით, დედა მაგრად კეტავს დარაბებს,
რომ არ დამიფრთხონ მშვიდი ძილი ქუჩის კატებმა,
აფარებს ფარდებს, თავთან მიწყობს პიტნას, ლავანდას,
აფუთფუთებულ მთვარის ბუგრებს კედელზე ასრესს,
ჩრდილებს შერეკავს კარადაში და მაგრად კეტავს,
ლოყაზე კოცნის ფიფქს მიტოვებს და გადის დედა.

იძინებს სკამი, სავარძელი, რუკა, მაგიდა,
ბრჭყვიალა თვალი გატეხილი თმისსამაგრიდან
წიგნში რვეული, რვეულში კი მოკლე თხზულება
ხვალ დილისთვის რომ შევიპირე დასასრულებლად,
ზღაპრების წიგნში ჩაიძინა ყველა ურჩხულმა,
ალარც მშობლების ისმის ჩურჩული.

არ სძინავს მხოლოდ ჩემს საყვარელ შალის თოჯინას,
მერე რა, თუკი გვერდით მიწევს მშვიდად, მორჩილად,
მერე რა თუკი დავახურე ჩემი საბანი,
ფაფანაჭამს და თბილრძენასვამს, ცხვირპირდაბანილს,
თვალს არ მაცილებს, მაშტერდება, მიყურებს მკაცრად,
თითქოსდა მკაწრავს.

დღისით უბრალო თოჯინაა, ფაფუკი მუცლით,
ვუმღერი, ვკოცნი, ვაბანავებ და კაბებს ვუცვლი,
მაკრატლით ვაჭრი ფრჩხილები და თმა რომ ეზრდება,
მერე რა, თუკი გავიზარდე, სულ არ მბებრდება,
დღისით უბრალო თოჯინაა, ღამით კი, თითქოს
ჩემს სხეულს ითხოვს.

და ვხდები სულ სხვა
– გოგონა თავშესაფრიდან,
რომელიც საყვარელი თოჯინის
გარეშე აფრინდა,
ვერც ციცქნა ბაჩიები წაიღო
და ვერც ვერაფერი დანარჩენი
როდესაც ააფეთქა მამაჩემმა.
როდესაც ააფეთქა მამაჩემმა.

Redigeren

Ik beeldde me in dat ik tijdens de bevalling het leven liet,
wat een vrouw zich allemaal inbeeldt als ze de tijd vindt om zich te vervelen,
kortom, ik ga dood tijdens de bevalling,
ze sneden me open toen ik nog leefde en naaiden me dicht toen ik al dood was.
Mijn kind groeit ergens op waar ze het niet leren lezen of schrijven,
ook niet hoe het haar neus moet snuiten,
ze veegt haar neus gewoon schoon aan haar hand
als ze last heeft van een loopneus of huilt van de honger,
op haar kraag is het slijmspoor van een slak te zien,
ook bij haar ogen, schurftig en vies.
Haar nagels zijn zo zwart alsof ze voor moeder een graf heeft gedolven.
Ik beeldde me in dat ik tijdens de bevalling het leven liet,
de artsen sloegen tilt,
de enen probeerden mijn hart weer aan de praat te krijgen,
anderen noteerden wanneer mijn hart stopte met kloppen,
één iemand riep:
– Redigeer de tekst,
redigeer hem!

Editing

I imagined I died in childbirth.
There's nothing a woman can't imagine
if she finds time for boredom.
I was alive when they cut my stomach open
and dead when they sewed it up:
in a nutshell, I died in labour.
My child grows somewhere.
No one teaches her to read and write
or shows her how to blow her nose
so when she sniffs or cries
she wipes it straight on her wrist.
There's a snail's footprint on her collar,
another close to her eye.
Scabbed, filthy.
Fingernails so black
it's as if she's dug her mother's grave.
I imagined I died in childbirth.
Doctors panicked –
one trying to restart my heart
another writing notes when I stopped it beating
and someone yelling
edit the text
– edit it!

რედაქტირება

წარმოვიდგინე, რომ მშობიარობას გადავყევი,
რას არ წარმოიდგენს ქალი თუ მოწყენისთვის მოიცლის,
მოკლედ, მშობიარობისას მოვკვდი,
ცოცხალს გამიჭრეს და მკვდარს გამიკერეს მუცელი.
სადღაც იზრდება ჩემი ბავშვი, არც წერა-კითხვა ასწავლეს,
არც ცხვირის ცხვირსახოცით მოხოცვა,
პირდაპირ, მაჯაზე იხოცავს
როცა სრუტუნებს ან შიმშილისგან ტირის,
სახელოებზე ლოკოკინის ნაკვალევია,
ნაკვალევია თვალებთანაც, აშაშრული, ჭუჭყიანი.
ფრჩხილები ისეთი შავი აქვს, თითქოს დედის საფლავი თხარა.
წარმოვიდგინე, რომ მშობიარობისას მოვკვდი,
ექიმები დაფეთდნენ,
ზოგი გულის ამუშავებას ცდილობს,
ზოგი ინიშნავს, გული როდის გავაჩერე
ვიღაც კი ყვირის:
–დაარედაქტირე ტექსტი, დაარედაქტირე!

Verlies

Eindelijk heb ik de parabel
van de twee vissen en vijf broden ontcijferd,
wat nauwelijks genoeg is voor één
deel je nu met honderden, duizenden, zelfs een miljoen,
alsof je nauwelijks nog over een woord beschikte –
maar nu op markten, pleinen,
in amfiteaters voluit onzin verkoopt.
Alsof je met twee gebroken benen uit vissen ging
en nu met een van je krukken als hengel
uit de diepste lagen van het geheugen
vissen vol ritme en zeesterren opvist,
een paar stappen van de dans waar je zo van hield
en ook een regel van een volgend lied –
je luistert en luistert maar je hoort niets.
Alsof je een werkwoordsvorm – dood en vergeten –
uit de diepste lagen van het geheugen opgraaft
en op het puntje van je tong als een honingdruppel weer tot leven wekt,
bellum omnium contra omnes, of iets in die aard.
Het heden, het verleden, de toekomst, en opnieuw,
en opnieuw – hoofdzaak is dat je de tijd vult,
die wijde, lege tijd die helemaal van jou is
nu je vriend is weggegaan.

Loss

At last I solved the parable
of the five loaves and two fishes:
taking what was not enough for one,
and sharing it with a hundred, a thousand or even a million.
As if you amounted to nothing, not even a word,
yet wore yourself out in the markets, the squares
and amphitheatres, talking rubbish.
As if both your legs were broken,
and you used your crutch as a rod
to dredge up from the depth of your memory
the fishes of rhythm, sea-stars, one or two steps
of that dance you loved so much,
then a phrase of the next song –
you listen, and listen, but you can't hear it.
As if you dug out from the depth of your memory
some dead-and-buried form of the verb,
reviving it on the tip of the tongue like a drop of honey –
Bellum omnium contra omnes, or something like that.
Present, past, future, then back to the beginning
and back again – anything to fill the time,
that vast empty time which is yours
now your friend has left.

კარგვა

ბოლოს და ბოლოს ამოვხსენი
2 თევზის და 5 პურის იგავი,
ის, რაც ერთისთვის არ კმაროდა,
გაუნაწილო ასს, ათასს ან თუნდაც მილიონს,
და მაშინ, როცა, ერთი სიტყვაც არ იყავი –
ბაზრებში, მოედნებზე, ამფითეატრებში,
იმდენი ილაყბო, მთლად მიილიო.
ეს იგივეა, ფეხებმოჭრილმა ითევზაო
ხსოვნის წიაღში შენი ყავარჯნის ანკესით
რიტმის თევზები, ზღვის ვარსკვლავები, ერთი-ორი პა,
იმ ცეკვის, ასე რომ გიყვარდა,
მერე მორიგი სიმღერის ფრაზა,
ახლა უსმენ, უსმენ, არ გესმის.
ეს იგივეა, ამოთხარო ხსოვნის სიღრმიდან
ზმნის რომელიმე მკვდარი ფორმა, დაფლული
და ენის წვერზე გაიცოცხლო წვეთი თაფლივით,
Bellum omnium contra omnes, რაღაც ასეთი,
აწმყო, წარსული, მომავალი, მერე თავიდან
და მერე კიდევ, მთავარია იმ დროს ავსებდეს,
იმ უზარმაზარ ცარიელ დროს, რომელიც დაგრჩა
მეგობარი როცა წავიდა.

Medusa, de Gorgo

Toen ik zei dat er niets is gebeurd,
heb ik gelogen.
Er gebeurt van alles, elke dag opnieuw,
bruggen, vergezichten...
Omdat ik de liefde gehoorzaam,
trek ik erop uit, voor sommigen als schande,
voor anderen als spiegel.
Wie me aankijkt,
versteent,
bevriest.

Toen ik zei dat er niets is gebeurd,
was ik het vergeten.
Sinds die dag
draagt elke ruiter, elke voetsoldaat
mijn naam
(als schande)
als schild...
Als ze me bekogelen met een steen
dan kaats ik die terug...

Toen ik zei dat er niets is gebeurd,
heb ik gelogen.
Niets gebeurt er zelfs niet meer, ik haal adem, ik besta,
mijn hart een verstikkend gezwel in mijn borstkas, dichtbij mijn borst.
Ik heb de melodieën, de kwaadaardige uitzaaiingen van muziek, laten
wegnijden,
ze verspreiden de stemmen van verloren dagen.
Mijn hart – een bos wrattenkruid –
verwelkt.
Ach, loonde het maar – 's nachts hecht mijn hoofd zich met moeite terug
aan mijn nek –
's ochtends voel ik de wonde in mijn nek gloeien.
Daarna, terug naar af...

Medusa

When I said nothing happened
I lied to you.
It happens, it happens every day,
on bridges, in open spaces.
Because I yielded to love
I walk, for some an object of shame,
for others a mirror. Whoever looks at me
is turned to stone,
frozen.

When I said nothing happened
I simply forgot. Since that day
all the riders, all the pedestrians
have carried my name
(Shame) as a shield.
If a stone is thrown at me
I answer with stone . . .

When I said nothing happened,
I just lied.
This is what happens: I breathe, I exist.
My heart is a choking tumour, near the breast.
I cut out the tunes,
the malignant music, metastasis
which brings back the voices of lost days.
My heart is a celandine,
parched.
My love, can it be worth it? At night
my head hangs from my neck by a single hair
then morning, and the pain of the healed wound
and it starts all over again...

მედუბა-გორგონა

როცა გითხარი, არაფერი ხდება-მეთქი,
უბრალოდ მოგატყუე
ხდება, ყოველდღე ხდება
ხიდები, ხედები...
რადგან სიყვარულს დავმორჩილდი
დავდივარ, ვისთვის – თავმოჭრილი
ვისთვის კი სარკე – შეხედვისას
ქვავდები,
ხევდები.

როცა გითხარი, არაფერი ხდება-მეთქი,
უბრალოდ დამავიწყდა. იმ დღიდან
ყველა ცხენოსანი, ანდა ქვეითი
ჩემს სახელს,
(სახელს თავმოჭრილის)
ატარებს ფარად...
თუ ქვას მესვრიან
იბრუნებენ პასუხს ქვებითვე...

რომ გითხარი, არაფერი ხდება-მეთქი, უბრალოდ მოგატყუე,
არაფერიც კი აღარ ხდება, ვსუნთქავ, ვარსებობ,
გული – მხუთავი სიმსივნეა მკერდში, ძუძუსთან,
მელოდიები ამოვჭერი, მუსიკის ავი თვისებები, მეტასტაზები,
რომელთაც მოაქვთ დაკარგული დღეების ხმები
გული – ქრისტესისხლას ბუჩქია,
ხმება.
ეჰ, ღირდეს მაინც – ღამით კისერს ჰკიდია ბეწვით
თავი – დილით კი მორჩენილი ჭრილობა მეწვის,
მერე, თავიდან...

Band

De heidehoning droogt op in mijn stem,
de klimop van het wiegelied verdort in mijn keel.
Ik ga en je woorden volgen me: 'Je bent van mij!'
Je weet dat ik altijd terugkom.
Ik kijk
naar de trekvogels – plustekentjes –
en hun banale volkswijsheid:
Ga, en je behoudt je thuishaven,
kom terug, en je verliest hem.
Ik verlaat het lege huis zonder jou...
en doof het licht met de goudvissen.
Kon ik ze maar laten glinsteren
op het plafond en op de bodem van de zee,
voor als je terugkomt.

Bond

The honey heather has dried up in my voice,
the lullaby ivy in my throat.
When I leave, your words follow – you are mine!
You know I'll always come back.
I watch the migrating birds – their sign in the sky –
and think of the old proverb:
go, and your homeland goes with you;
return, and it's lost forever.
I leave, and the house is empty without you.
I switch off the golden fish as I go
though I'd rather keep them flickering –
on the ceiling, in the deep sea –
for your return.

კავშირი

ხმაში თაფლიანი იელი ჩამიხმა
ხორხში – იავნანის სურო,
მივდივარ და სიტყვებს მაყოლებ – “ჩემი ხარ”!
იცი, ვბრუნდებოდი სულ რომ.
ვუყურებ –
გადამფრენი – მეტობის ნიშნები – ჩიტები –
ბანალური ქარგა –
როდესაც მიდიხარ – სამშობლოს იტოვებ,
როდესაც ბრუნდები – კარგავ.
გავდივარ ცარიელი, უშენო სახლიდან...
გასვლისას ოქროს თევზებს ვაქრობ
ჭერზეც და ზღვის ფსკერზეც –
მბჟუტავს დავტოვებდი –
შენ დაბრუნდებოდე აქ რომ...

Een slang in de tuin

Een slang gleed door de tuin.
Mijn Dagestaanse armband kwam tot leven
en was te gast in de tuin van het paradijs.
Een slang gleed door de tuin.
Alsof een zonnestraal verroestte,
ik danste als een venus met afgebroken armen.
Een slang gleed door de tuin.
Een buur hakte de kop eraf.
Alsof de navelstreng van de zon werd doorkliefd.
Zo liep het bloed uit de zon.
Zo doofde het licht in de slang.
Zo werd ik blind van de schoonheid
van de dood.

Een slang gleed door de tuin –
nam de tuin en de schaduw onder de boom mee.
Alsook het paradijs van de herinnering.

Snake in the Yard

A snake came gliding into the yard.
My Dagestan bracelet
came to life and visited the Garden of Eden.
The snake came gliding into the yard
like a rusty ray of sunlight
while I was dancing like Venus with broken arms.
The snake came gliding in the yard –
my neighbour smashed its head.
Now the sun is slashed at the navel, bleeding,
and now the snake's gleam is gone,
and now I am blinded
by the beauty of death.

The snake came gliding into the yard –
and took with it the garden, the shade of the trees,
the remembered Eden.

გველი ებოში

გველმა ებოში გაისრიალა.
ჩემი დაღესტნური სამაჯური
გაცოცხლდა და სამოთხის ბაღს ესტუმრა.
გველმა ებოში გაისრიალა,
თითქოს მზის სხივი დაჟანგდა
ვენუსის მომტვრეული ხელებით ვიცეკვე.
გველმა ებოში გაისრიალა –
მეზობელმა თავი გაუჭეჭყა.
თითქოს მზეს ჭიპლარი გადაუჭრეს.
ცალკე მზე იცლება სისხლისგან,
ცალკე – გველს ჩაუქრა ელვარება,
ცალკე – მე მობრძალებს სიკვდილის
სილამაზე.

გველმა ებოში გაისრიალა –
ბაღი და ხის ჩრდილები წაიყოლა
და ხსოვნის სამოთხეც.

Diana Anphimiadi (1982) is een van de belangrijkste hedendaagse dichters van Georgië. Ze is ook taalkundige en werkt momenteel aan een doctoraat waarin ze vergelijkend linguïstisch onderzoek doet binnen het veld van Georgische gastronomie en eetcultuur. Die belangstelling voor taal en gastronomie vertaalt zich ook in haar literair werk: in 2012 bracht ze een culinair prozaboek uit, *Persoonlijke keuken*. Het werk verzamelt persoonlijke herinneringen, recepten, gebeurtenissen en mensen die de auteur zich herinnert via smaken, geuren en andere zintuiglijke waarnemingen.

Als dichter debuteerde ze op 26-jarige leeftijd met de bundel *Shokoladi* ('Chocolade') waarmee ze meteen in de prijzen viel.

In 2018 verscheen het Engelstalige chapbook *Beginning to Speak*. Het titelgedicht gaat over haar kind dat een autismespectrumstoornis heeft en pas laat in de kindertijd leert spreken. De talige stilte van haar kind spiegelt ze in haar eigen dichterlijke stilte. De bundel is niet enkel een zoektocht naar de taal van het kind, maar ook naar de dichterlijke stem van de moeder. Anphimiadi vertrekt vanuit een (auto)biografisch gegeven, maar koppelt daar doorheen de bundel ook meer universele reflecties aan over het ontstaan van taal.

Vier jaar later verscheen het tweetalige *Why I No Longer Write Poems*. Naar aanleiding van het verschijnen van die bundel schreef haar Britse uitgever, Bloodaxe Books: 'Haar werk weerspiegelt een buitengewoon nieuwsgierige geest en beweegt heen en weer tussen klassieke referenties en surrealistische beelden. Ook vormelijk is haar werk erg uitdagend. Ze vermengt de meest uiteenlopende genres: gebeden verschijnen naast recepten, danslessen naast definities.'

Haar werk werd ondertussen vertaald naar verschillende talen en gedichten van haar werden opgenomen in tal van poëzie-bloemlezingen.

Diana Anphimiadi (1982) is one of Georgia's leading contemporary poets. She is also a linguist and is currently working on a PhD in which she is conducting comparative linguistic research within the field of Georgian gastronomy and food culture. This interest in language and gastronomy reflects also into her literary work: in 2012, she published a culinary prose book, *Personal Kitchen*. The work collects personal memories, recipes, events and people the author remembers through tastes, smells, scents and other sensory perceptions.

As a poet, she made her debut at the age of 26 with the collection *Shokoladi* ('Chocolate') with which she immediately won awards.

In 2018, she published the English-language chapbook *Beginning to Speak*. The title poem is about her child who has autism spectrum disorder and learns to speak late in childhood. She mirrors her child's linguistic silence in her own poetic silence. The collection is not only a search for the child's language, but also for the mother's poetic voice. Anphimiadi starts from (auto)biographical data, but throughout the collection also links more universal reflections on the origin of language.

Four years later, the bilingual *Why I No Longer Write Poems* was published. Following the publication of that collection, her British publisher, Bloodaxe Books, wrote: 'Her work reflects an extraordinarily curious mind, moving back and forth between classical references and surrealist images. Formally, her work is also very challenging. She mixes the most diverse genres: prayers appear next to recipes, dance lessons next to definitions.'

Her work has since been translated into several languages and poems of hers have been included in numerous poetry anthologies.

This project has been funded with support from the European Commission.
This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Diana Anphimiadi
© translations into Dutch: Ingrid Degraeve
© translations into English: Natalia Bukia-Peters and Victoria Field (The Accused), Leigh Morris (Conspiracy theory), Ekaterine Machitidze (Good Friday), Manana Matiashvili (Mariupol), Natalia Bukia-Peters and Dr. Alyson Hallett (War, Editing), Natalia Bukia-Peters and Jean Sprackland (Loss, Medusa de Gorgo, Bond, Snake in the Yard)

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Armée de Verre Bookdesign
Print: Stevens Print

D/2023/3962/26
ISBN 978-90-5655-351-7

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Diana Anphimiadi (1982)
uit Georgië is een van de
veelbelovende dichters die
werden geselecteerd voor
Versopolis, een project dat
de Europese uitwisseling van
veelbelovend dichttalent wil
bevorderen.

Versopolis is een samen-
werkingsverband van
34 poëziefestivals en literaire
organisaties uit verschillende
landen van de EU. Versopolis
promoot de fysieke uitwisseling
van veelbelovend dichttalent
op Europese poëziefestivals
en bouwt een digitaal platform
uit waar het brede publiek
kan kennismaken met de
geselecteerde dichters en
de deelnemende partner-
organisaties.

Versopolis bestaat sinds
december 2013 en promoot
dit jaar intussen meer dan
430 Europese dichters en hun
poëzie onder het motto 'where
poetry lives'.

De Belgische partner van
Versopolis is Poëziecentrum dat
op het tweetalig poëziefestival
Poetik Bazar zowel nationale als
internationale Versopolisdichters
voorstelt.

Diana Anphimiadi (1982) from
Georgia is one of the promising
poets selected for Versopolis, a
project that aims to promote
the exchange of poetic talent
in Europe.

Versopolis is a collaborative
venture of 34 poetry festivals
and literary organisations
from various EU countries.
Versopolis promotes the physical
exchange of poetic talent at
European poetry festivals and
is developing a digital platform
where the public at large can
get acquainted with the poets
selected and the participating
partner organisations.

Versopolis was founded
in December 2013 and by
now promotes more than
430 European poets and
their poetry under the motto
'where poetry lives'.

The Belgian partner of Versopolis
is Poëziecentrum, which will
be presenting national and
international Versopolispoets
at the bilingual poetryfestival
Poetik Bazar.